

העם

שיעור בלי כרטיסים

השבוע היו כל אורחי המדינה, מקטן ועד גדול, עסוקים בעיסוק רציני ביותר: הם התכוננו להיות שמחים. המאמץ שהושקע בכך היה אדיר: המורות שינו את השירוצם שהיה עליהן להוציאם מן הגרונות הצרודים (אך הם רועשים) של חניכיהן; אמחות תיכננו את התחפושת לילדיהם, חשבו גם על שלהן, מעל לכל הודקרה הבעיה הגדולה: לאיזה נשף ללכת? הנסיון המר לימד את הותיקים כי רוב נשפי פורים שמחים בהרבה פחות מאשר הצפייה לקראתם. אולם הפעם, כך החליטו, יהיו שפחים ממש.

מכיוון שבינתיים נולד וגדל דור שעוד היה ברחם אמו עת שיגעה העדלאידע האחרונה את תלאיביו, ניתנה לזקנים "הזמנה" נות מצוינת לבכות את הימים ההם, להניד ראש מול ח.סריכולת-השימחה של אחיהם הצעירים. ואילו הצעירים, שהיו בהחלט מוכנים לערוך עדלאידע משלהם, בזו לעובש של הקוגנים, ששוב אינם מסוגלים לתכנן שימחה רצינית.

אולם על דבר אחד היתה הסכמה כללית, בינעמית ובינודית: חייבת להיות שימחה. ראשית הממשלה התפטרה. המזור הוא כי התג שזכה לכבוד זה רחוק יותר מכל חג יהודי אחר מן ההוי הישראלי. פורים הוא התג הגלותי בהא הידיעה. לא זה בלבד כי המאורעות המשמשים לו עילה אירעו בסזור, רה, אלא שגם אופיים הוא גלותי מובהק. חג החנוכה מסמל מלחמת-שיחרור לאור מית נגד כובש זר. פסח בא להזכיר את הג' דורים במדבר, את כיבוש הארץ. שניהם חגים גיבוריים. אולם חג הפורים רחוק בג' בורה ומשאית-החופש הלאומית כרחוק ה' לילה מן היום.

מגילת-אסתר עצמה גלוית-לב, אינה מת' ימרת כלל לשאת כתר לאומי. היא מספרת על עדה יהודית בפוריה, שאינה חולמת לה' חר על קיומה הנוח כדי לקבל על עצמה את עול החלוציות בארץ-ישראל הרחוקה. כמו יהודי ארריקה של תשי"ד, משרתים בניה בת המלך באמונה, עולים למשרות גבוהות במנגנון המדינה. אחת הבנות אף מצליחה לכבוש את לב השליט.

אולם לא קל היה להיות יהודי. מדינאי פי' קח גילה כי האנטישמיות קוסמת לבוחרים רבים, משכנע את הממשלה לקבל את תכ' ניתו. בהיעדר אמצעי התרבות המודרנית, כגון תאי-גאזים ומחנות" מוות, מתוכננת ההש' מדה בצורה עממית ופרימיטיבית.

אולם ראש-הממשלה לא לקח בחשבון את פיקחות היהודים. מרדכי היהודי הנושא ב' גאון את שמו של האליל הבבלי מרדוך, ידע שיש רק דרך אחת להצלה: לנהל קנוניה בחצר המלך, להתקוע טריו בין המלך וממשל' תו, לגרום לתפטרות ראש-הממשלה. היה זה חשבון מוצדק. המלך הטיפש נפל בפח, הקהילה היהודית זכתה שוב לשיחי'.

זכויות, ראש-הממשלה, וכל שאר חברי ה' מפלגה האנטישמית, הוצאו להורג. המלך והתרנגול. הפורה היהודית חיבבה סיפור זה יותר מכל סיפור אחר דוקא מפני שהוא כה נעדר גבורה לאומית: הוא התאים בדיוק למציאות הקודרת שלה. בניה, שלא יכלו לפגוע באויביהם בגלוי, מצ' או סיפוק ערוק בהכאת בובתו של המן ובגיו - מנהג שהשתרש עוד בימי התלמוד. מרדכי היהודי הפך ארכי-טיפוס לכל ראש' קהילה יהודי, שזכה להערצת בני עדתו הו' דות למעמדו הרם בחצר הפרוי. אסתר המל' כה, היהודיה, שהסתירה את מוצאה כדי לזכות בלב השליט, עוררה אף היא חיבה עמוקה. חנוכה ופסח הפנו את מבטו של בן הפורה אל ארץ-ישראל הרחוקה ממצאותו. ואילו פורים היה חלק כמצאיות זו עצמה. כהג זה היתה חובה רתית לשתות לשכרה: "חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי". רצוי היה לאכול תרנגול' לות' יהודי, שסימלו את המלך הטיפש של המגילה, ואת כל המלכים הטיפשים שהרגיו את היהודים. אפילו העניים שקיבלו תרומות ממגבית פורים, היו חייבים להוציא את הכסף על אכילה בלבד. נאסר עליהם לקנות בו אפילו שרובי נעליים.

"דרכי האמורי". בני הישוב החדש ב' ארץ-ישראל התענינו אך מעט בתוכן הרע' יוני של התג. בראשם ניקרו וכרונות הילדות של התג העליו, בו שתו ההורים עד שנרדמו בשכרותם, כמצות הרמב"ם. הם העבירו את המנהג לארץ. מיסודי תל-אביב בחרו כל שנה במלכת-יופי כיורשת לאסתר המלכה, כל שנה מכנות עדה אחרת, עד שנמצא שהמיונה דומה כדי ל"דרכי האמורי" ושיש לפסלו.

פורים הפך גם בארץ לחג עממי. לא היה קיבוץ או מושבה בו לא נזלקה מידתה לש' ריפת בובתו של המן (שלבש, בניתח, את צלבי-הקרב). איש לא נשאר בביתו בתל-אביב, שעה שרעמו כדורי-המקק של רבבות אקדחי' פת. העדלאידע השנתית הגדולה היתה רק הסיכום, הכותרת הרשמית לחג עממי שטרף את כל התחומים.

מאזירה עממית זו שרדו השנה רק שרידים מקריים. ככל שאר התופעות העממיות, הפך גם חג הפורים לענין סאלוני, הזקוק לתכ' נון מדוקדק. השימחה המאורגנת, הלובשת תחפשות יקרות והנמכרת בכרטיסים, ירשה את ההמולה הפרועה ברחוב. השנה לא יר' קדו ראשי העיריות ברחוב, כמארך דינגוף, אלא יסתכלו באזרחיהם מתוך מכוניותיהם. חג הפורים, שכבר עבר גילגולים כה רבים, התאקלם באירתה של מדינת ישראל.

מפלגות

פילוזופים מעטים

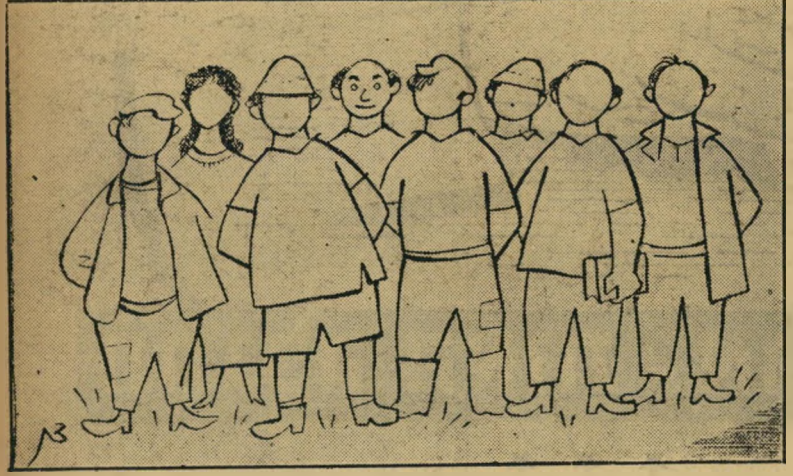
בקיבוץ היה תמיד בטאון צנוע וכלבב. רק חוגים מסוכנים הורשו לשתות בפורים מים. חולים שלא נשקפה להם סכנה, היו חייבים בחובת ההתבסמות.

משך חמש שנים הופיע כל שבוע בכמה עמו' דים קטנים, ביקש לתאר את החי משקי ה' קיבוץ המאוחד. כמנהג הקיבוץ, העלימו רוב הכותבים בו - אנשים מכל המשקים - את שמותיהם, הסתפקו בחתימות צנועות כ" גון "יוסף כ.", "יצחק פ." או "מרים ב.". מלבד מאמרים רציניים יותר על בעיות הקי' בוץ והארץ, בלטו בו זוטות מחיי היום-יום של המשקים, קאריקטורות מצוינות על אותו נושא.

השבוע החליט קיבוץ כי תמו ימי-ההס' תגרות. במודעות גדולות בישר לקהל הרחב כי מעתה יימכר הבטאון בקיוסקים, יספל ב'

ליץ שישראל לא תיחס לדבר כל חשיבות מופרזת. כן טען הוא שהתורכים מעריכים את עסקיהם המסחריים יותר מכל, אינם נכנעים לנציגי ארצות-ערב, הדורשים מהם להפסיק כל מסחר עם ישראל, אינם מניחים להם ל' סכל את תוכנית-העבודות אשר סולל בונה עתיד לבצע בתורכיה.

בירור מפורט. מורים פושר לא שוכנע ביותר - ביחוד לא מן הדברים האחרונים. הסיבה: בידו ובידי הנהלת סולל בונה ב' חיפה יש ידעות מוסמכות על הצלחת הערבים למנוע ייבוא כמות גדולה של מלט ישראלי לתורכיה (העולם הזה 853) ולסכל ביצוע חלק



משתתפי "בקיבוץ" בעיני אחד מהם * יוסף כ., יצחק פ., וגם מרים ב.

כל בעיות המדינה והעם. ראש המספלים: חבר צעיר של משק גינוסר, שכתב לאחרונה בקביעות בקיבוץ, נמוצ מלכתוב בבטאון הרשמי של מפלגתו. שמו: יגאל אלון.

למראית עין לא היה זה אלא נסיון מוצדק של קיבוץ המאוחד לשתף את הציבור ה' כללי בבעיותיו. אולם מאחורי נסיון זה הס' תחר ענין הרבה יותר רציני. הקיבוץ המאו' זד, שהוא גרעין האגף הימני של מפ"ם, התנאש יותר ויותר מלהשמיע את דעותיו מ' על במת על המשמר, הנתון בידי הרוב ה' שומר הצעירי. בקיבוץ בא לתקן את המצב לתת לסיעת' המיעוט במה חופשית משלה, אשר קוראיה יוכלו, מעתה, להשחית את דעו' תיה עם אלו המ' בעות בבטאון-הרוב. לפי כל הסימנים יהיה המרחק גדול יותר מאשר הקילומטרים המעטים המפרידים בין עין' חרוד למרחביה.

מדיניות

התחזקות באנקרה

השיחה שנתקיימה לפני שבועיים בין ציר' ישראל בתורכיה, מורים פישר, לבין שר' החוץ התורכי, פואד קופורולו נסבה על נו' שא עדין ביותר: התכנית האמריקאית החד' שה לברית בסחונית במורח התיכון.

לאחר שנכשלה התוכנית להקמת פיקוד המזרח התיכון, כתוצאה מסירובה של מצרים להצטרף לפיקוד, כל עוד לא יפנו הבריטים את הסואץ וסירובן של ארצות-ערב לשתף פעולה עם ישראל במסגרת ברית כלשהי, לא אמרו האמריקאים נואש. הם פשוט החליפו את הסוס: בחרו בתורכיה כמרכז לברית בסחונית חדשה.

הבחירה היתה אידיאלית: תורכיה מקיימת יחסים עם מדינות-ערב ועם ישראל, קשורה בהסכם צבאי עם פאקיסטאן, קשורה בברית הצפון-אטלנטית ובברית הבלקנית. מערכת ה' בריתות בינה לבין ארצות-ערב וישראל תה' וזה את המסגרת הבטחונית המערבית במורח התיכון, מבלי לחייב את הערבים לשבת ל' צידם של נציגי ישראל.

המפתח קודם לכל. כל זאת הסביר שר' החוץ התורכי למורים פישר: אולם נציג ישראל נמוצ מלהביע דיעה על התוכנית החד' שה, פתח בשורת שאלות: באיזו מידה עלו' לה עמדתה האנטי-ישראלית של פאקיסטאן לפגוע ביחסי ישראל-תורכיה? מהי מידת ה' חבלה של נציגי משרד-החרם של הליגה ה' ערבית ביחסי המסחר בין התורכים לישראל? פואד קופורולו היה נאלץ לסטות מנושא' השיחה, להשיב על השאלות בזו אחר זו. הוא הסביר שפאקיסטאן שואפת לעמוד בראש ה' עולם המוסלמי, רוצה לקנות את ליבן של מדינות-ערב בהכרזות אנטי-ישראליות, המ'

מן העבודות של סולל בונה. לבסוף, כאשר לא נותר עוד מקום להת' חמקות ולשאלות מיסות, הבטיח פישר להע' ביר את פרטי התוכנית האמריקאית החדשה לממשלתו, להיפגש עם קופורולו לשיחה נו' ספה, לאחר שיקבל הוראות מתאימות.

עתה מברר משרד-החוץ את פרטי שיחתו של פישר עם שר-החוץ התורכי, משהו אותם עם תזכירים על התוכנית החדשה, שנשלחו על ידי תיאודור ("טדי") קולק, הדיפלומאט הישראלי הידוע בקשריו הטובים עם חוגי המסכ"ל האמריקאי, ועל ידי ראובן שילוח, האיש השני במעלה בשירות הדיפלומאטי ה' ישראלי בארצות-הברית. משרת-הביור: לקבוע באיזו מידה נחושה החלטת האמי' קאים להקים את הברית הבטחונית החדשה. דבר אחד ברור: אם הגיעו האמריקאים לירי החלטה סופית בנידון, לא תהיה לישראל כל אפשרות להתחמק מהשתתפות בברית, אם בכלל יהיה לה רצון להתחמק.

מזון

זהירות חמאה דנית

בסתו שנת 1953, לפני שהחלו להגיע ארצה משלוחי החמאה והגבינה האמריקאית, פרי העודפים שנצטברו במחסני-ממשלת ארצות-הברית כתוצאה ממדיניותה לגבי מחירי ה' תוצרת החקלאית, הגיע שיוק חמאה הדנית במחסני חברות הסקרפ השונות בארץ לכדי 5% מכלל הסחורה המשווקת בחנויות אלו. מחיר החמאה הדנית הוכיחה היה 1.35 דו' לאר והסטיסטיקה הוכיחה כי כל אדם שני שבידו סקרפ על סך 10 או 15 דולאר, קנה חפיסת חמאה טריה.

בסוף שנת 195, עדיין שחקה החמאה באו' תו קצב, ומשלוחים נוספים נמצאו בדרך. והנה אירע האסון: ישראל הוצפה בכמו' יות גדולות של חמאה אמריקאית. חלוקת החמאה האמריקאית, במחיר האפסי של 1 ל"י הקילו, גרמה לצמצום מבהיל של שיוק החמאה הדנית, הסבה כאב ראש למנהלי חב' רות הסקרפ, ששברו את ראשם בשאלה כי' צד להפטר מן המלאי הבלתי רצוי שנשאר במחסניהם כאבן שאין לה הופכין. בזיל הזול. באותה בעייה נתקלו גם ייצרני-החלב בארץ, שהחליטו על ייצור שמ' נת, תחת ייצור חמאה מקומית, שאין לה כ' יום שוק. כיון שמנהלי הסקרפ לא יכלו לה' פוץ את החמאה לשמנת (התהליך הפוך: מ' שמנת יוצרים חמאה), לא נותרה בידם בר' רה אלא להוציא לשוק את עודפי-החמאה ב' מחיר שלמטה ממחיר הקרן.

שגם הוא אינו מופיע בשמו המלא, דן גלברט.

אות קין



לכי למדך אחשוורוש, הוא יתן לך כסף י'